

Ett odesdigert arf.

(Forts. fr. föreg. n:r.)

— Jag trodde, du brukade få något för att ta bort smaken, sade Olga och smålog deltagande åt honom; men Edward tycktes vara för utmattad att svara; han öppnade icke en gång ögonen.

— Godnatt älskling, sade hon och kysste honom ömt, jag vill inte hålla dig vaken längre, men jag skall i alla fall inte gå hem än, ifall du skulle behöva någon hjälp, innan Smith kommer hem. Jag går ned i trädgården, så om du ropar på mig, hör jag det. Godnatt.

Ehuru hon gjort föga af föga friheter Smith tog sig, såg hon dem icke i samma ljus och var fast besluten att vänta till dess tjänaren kom hem, och grundligt förehålla honom, hvad som var hans plikt.

Hon gick en stund fram och tillbaka på den lilla trädgårdens gångar, försänkt i söka tankar. Hennes älskade bror låg som en fågel och blef behandlad som om han varit den ulyckliga fattigklapp, och hennes egen kärlek, hur hade den ej blifvit förmödd, trampad under fötterna.

Och bittrast af allt var medvetandet, att hennes lilla obetydliga systers Hilda hade vunnit det, som Olga gjort allt för att eröfra.

Hon rufvade öfver hämnd, och vilde önskingar, om att de skulle få lida för sin kärleks skull, genomskada hennes hjärna. Hon grubblade fortfarande öfver detta, när trädgårdsgrunden öppnades, och hon såg Smith smyga sig in, tydligen i hopp att ösedd kunna nå huset.

Men Olga slog ned på honom som en roffängel på sitt byte.

— Jag har varit här sedan klockan sju, Smith, började hon, och tog fram sin klocka, och nu är hon precis åtta. En hel timma skulle hr Marshall ha ha varit ensam, om inte jag kommit, och hvad värre är; jag fann honom instängd i hans sänkammare. Jag önskar veta, om det skett på doktors befällning, eller om det var er egen ide?

— Ja, fröken, det gjorde jag af mig själf, svarade Smith höfligt. Hr Marshall var litet illamående och som doktorn hade gått till staden i ett mycket viktigt ärende och glömt att lämna mig källar-nycklarna, tankte jag jag det var bäst att passa på, medan hr Marshall sof, och gå efter konjak åt honom, ifall han skulle behöva det i kväll.

— Och under tiden lämnade ni honom alldeles ensam utan något dricka, och utan någon inom hörhåll, om han skulle vilja något. Ni har i högsta grad försummat er plikt, och jag ämnar också säga doktorn det.

Nu blef Smith önd. Ingen af Haralds tjänstfolk tyckte för öfrigt om Olga, hon var alldeles för fordrande och hänsynlös emot dem.

— Jag har skött många sinnessjuka, skall jag säga fröken, sade han, och aldrig har någon förr klagat på, att jag försummat dem — och nog är det då besynnerligt attt en, som ingenting begriper i det fallet, skall göra det. Min patient sof lugnt och

godt och skulle ha gjort det till morgon bittida, om inte ni hade kommit hit och väckt honom. Han får aldrig någon limonad, förrän jag själf går och lägger mig. Jag skulle just nu gå och blanda till den åt honom. Men nästa gång min plikt kallar mig ur vägen ett ögonblick, skall jag taga nyckeln med mig, ty jag vill inte att främmande människor ska lägga sig i mina angelägenheter, det skall jag ha den äran och säga er rent ut, min fröken.

Han gick sin väg utan att invänta svar, och Olga lämnade också trädgården ännu mera förbittrad än förut och fast besluten att förflytta brodern till någon annan plats.

Under tiden hade Harold kommit till den mötesplats som Hilda bestämt. Hvarken det mystiska i hennes telegram eller rådslan att Olga försökte grumla deras rena lycka ägde förmåga att förtaga den känsla af stolthet och jubel, som uppfyllde honom vid tanken på Hilda.

Hvad öndt skulle väl Oga kunna göra dem? Hon kunde häna och förolämpa, men deras lycka berodde dock icke på henne. Det kunde endast föranleda till att påskynda brölloppet — det trodde han var anledningen till Hildas telegram — för att för alltid bli befriad från alla ledsambeter.

När han kom till mötesplatsen var Hilda redan där.

— Min älskling, började han, du kan inte ana, hur gladt öfverraskad jag blef af ditt telegram. Jag hade just grubblat på, hur snart jag skulle våga visa mig i ditt hem igen. Men hur kom det sig, att du just utfäste den här mötesplatsen? Du kunde ha valt en, som varit litet mera romantisk.

— Harold, svarade den unga flickan allvarligt, jag visste inte, hvad jag skulle göra. Jag kände, att jag måste träffa dig ensam, men Olga tycks na ögon och öron öfverallt. Om jag hade gått till dig, så tror jag hon skulle följt efter mig.

— Men hvarför det, vännen min? Det är hebreiska för mig. Har du talat om för henne, att vi äro förlovade?

— Nej, hon har själf letat ut det, och hon var så förfärligt önd. Det har hänt någonting så förfärligt, och jag hade ingen ro, förrän jag fick fråga dig, hur jag skulle göra. Jag har ingenting sagt åt mamma, hon skulle dö af rädsla.

Och nu berättade Hilda för sin fastman om det bref, hon skrivit, och om Olgas beteende. Haralds ansikte blef djupt bekymradt.

— Det här var en mycket allvarlig sak, käraste Hilda. Det måste genast sättas en gräns för din styfsysters maktsjuka. Om hennes vrede är så otyglad, kan hon göra något ohjälpligt öndt. Hon är en svår flende. Min stackars lilla flicka, jag kan inte förstå, hur någon har hjärta att anfalla dig.

— Du kan själf se märkena efter hennes fingrar, Harold, sade Hilda och vek undan spetsen omkring halsen. Flere djupa, röda märkan syntos i den hvita huden. Haralds blod kokade, när han såg dem.

— Hon kunde ju ha dödat dig! Hon måtte vara galnare än sin bror. Hilda, du måste lofva mig att inte ligga ensam vidare. Lofva mig, att du får din säng upp-

flyttad till din mor, hör du det? Jag kan inte ha en minuts lugn på andra villkor.

— Naturligtvis skall jag göra det, om du vill, Harold, men hvad skall jag säga för skal åt mamma? Jag törs inte tala om för henne, hur det är.

— Hvarför inte? Då skall hon vara på sin vakt; dessutom, Hilda lilla, tror jag, att om fru Marshall viste, hur brutalt du blifvit behandlad, skulle hon gärna påskynda vårt giftermål. Hvar är din syster i kväll?

— Jag vet inte. Hon var hemma, när jag gick hit, men Olga säger oss aldrig sina planer eller rådgör med oss på något sätt. Hon låter oss tydligt förstå, hvilken som är den hälsande i hemmet. Mamma och jag ha ofta talat om att lämna henne och bosätta oss på landet.

— Vi ska snart göra någon förändring, sade Harold varmt, jag har redan tänkt ut, att när min lyckotid kommer, ska vi först installera din mor i mitt hem, så att hon kan ha allting i ordning åt oss, när vi komma hem från vår brölloppstripp. Då ska vi känna oss fullt trygga för hennens under vår bortovaro.

— Men Harold, har skall du kunna lämna Edward?

— Jo, vet du, uppriktigt sagt, har jag redan tänkt på att frågsaga mig ansvaret för herr Marshall — och alldeles afgjort blir detta af före vårt giftermål, Hilda. Vi vilja inte ha hans syster jämt hemma hos oss, och inte heller kan man förbjuda henne att hälsa på brodern. Dessutom, efter hvad som nu har hänt, skulle jag känna mig mycket hägad att för alltid förbjuda henne att träffa dig, vare sig din mor eller dig, Hilda. Tycker du det låter mycket hårdt?

— Nej, inte om du anser det bäst så, Harold, förresten kan du väl tänka dig, att jag inte kan vara synnerligt fast vid henne. Jag önskar visst inte Olga något öndt, men om hon kunde ställa det trefligt för sig och Edward utan oss så skulle jag vara mycket glän. Harold, tillade Hilda tvekan, är det någon sanning i, hvad hon sade i går kväll, att du först varit fast vid henne? Tog jag dig ifrån henne? Om det är så — så — var det åtminstone inte min mening.

Harold såg sin unga fastmö rakt in i ögonen, när han svarade:

— Himlen är mitt vittne, Hilda, att jag aldrig haft en tanke på kärlek beträffande Olga. Från första stunden, jag så henne, fann jag henne mycket högrädd och osympatisk — inte alla det slags kvinnan, som det skulle fallit mig in att välja till min hustru. Du tror mig ju, min älskade, gör du inte det?

— Jo, Harold, och alltid, sade Hilda och smög innerligt sin arm under hans.

ÅTTONDE KAPITLET.

En förfärlig upptäckt.

När de kommit så långt, att de borde taga farväl af hvarandra, ville icke Harold höra talas om, att hans lilla fastmö skulle gå hem ensam.

— Men tänk, om Olga skulle få se dig, stammade Hilda.

— Hilda, du är tvungen att

försöka öfvervinna den där förskräckelsen för din syster. Ju förr hon och jag komma till en förklaring, ju bättre är det. Jag vill inte, att du på något sätt skall bli skymfad eller mishandlad. Efter det anfall hon vågat emot dig i går kväll har hon mist all min aktning och hvarje skymt af undseende, och om hon inte själf-mant lär sig att behärska sig, måste tvingas att göra det. Jag tror du har orätt i att förbjuda mig säga något om hvad som hänt till fru Marshall.

— Men Harold, du kan knappt förreställa dig, hur känslig och ömtålig mamma är. Hon skulle inte få lugn ett ögonblick sedan af fruktan, att det skulle hända mig något öndt. Sade jag dig, att hon trodde sig se pappa igen? Det var därför jag skref till dig det där brefvet, som Olga öppnade. När vi hade skilts i går kväll, gick jag upp på hennes rum och fann henne ligga afsvimmad på golvet. Jag ville att du skulle komma och sett om henne i dag, hon är visst mycket klen.

— Ja, det förefaller så, Hilda lilla, tycker du att det är för sent, om jag skulle följa med dig upp en liten stund nu? Du säger, att din syster har reda på vår förlofning. Vore det inte då bäst, att vi öppet presenterade oss för henne?

— Du får göra alldeles som du tycker, Harold. Men jag skall sakert lyda ditt råd och hädanefter ligga inne hos mamma om nätterna.

— Ja, och kom ihåg, att du alltid stänger dörren väl. Sannerligen har jag inte blifvit riktigt uppskrämd. Vi få inte glömma, att Olga kan ha samma anlag som brodern, och att hon inte alltid är ansvarig för sina handlingar.

— Hvad allt det här är gräsligt, hviskade Hilda rysande. Jag tror, att pappa var mycket orolig och ledsen för deras skull, han gjorde så ofta ursäkter för Olgas häftiga lynne. Edward var aldrig så där. Det kunde hända, att han gick och tjurade flera daggar ibland, men han blef aldrig öndt. Olga däremot har varit likadanda sedan hon var ett litet bara.

De älskade voro nu vid Hildas port och stannade där för att språka med hvarandra. De drömde föga om, att de hade någon ähörare på balkongen, men där satt Olga, dold bakom de rikå bladväxterna.

— Det är bäst att vi ej vidare tala om detta nu, svarade Harold; det tjänar ingenting till att grubbla öfver. Det är bättre att doktor Blank och jag ta hand om den saken. Det var väl emellertid i anledning af den där arftligheten, som din far ställde det som han gjort för dig.

— Du menar att han testamenterade Olgas och Edwards pengar åt mig, i händelse jag skulle öfverleva dem? Ja, ser du, det var inte egentligen deras pengar genom arf, menar jag. Visserligen fick min far sin förmögenhet med deras mor, men hon gaf honom rättighet att använda den, hur han behagade. Jag vet, att Olga tycker det är mycket orättvist, att jag skulle ha något, men jag är min fars barn lika väl som hon, och somliga tycka det är märkvärdigt, att inte pengarna delades lika emellan oss. Jag för min del är alldeles nöjd med det,

som det är, och om stackars Edward skulle falla ifrån, bli vi ju ganska rika, eller hur?

— Om stackars Edward faller ifrån, upprepade Harold långsamt ja, men det får du inte tänka på. Din bror kan leva lika länge, ja, längre än någon af oss — sådana som han då i allmänhet icke unga ehuru jag nog tycker, att det vore lyckligast för dem. Men det börjar bli rent, min älskling! Om jag skall kunna titra upp till din mor, innan jag går hem, måste vi tanka på det genast, ty jag kan inte vara länge borta. Hvad darar du nu för, din lilla stackare? Tag mig i handen och lita tryggt på, att jag vill undanröja alla svårigheterna för dig.

— De kommo tillsammans in i salongen, helt obesvaradt visande sig i sin egenskap af ungt förlovadt par.

— God afton, fru Marshall, hälsade doktorn, jag ber om ursäkt för att jag kommer så sent, men jag hoppas, att eder blifvande son har större rättighet att bryta mot etiketten än en främling. Hilda och jag ha tagit oss en liten promenad. God afton, fröken Marshall. Jag kan gjädja en med, att jag lämnade er bror ovanligt kry i kväll. Jag förmodar ni hört, att bi inom en icke allt för aflägsen tidrymd bli släkt; men detta har ni naturligtvis redan länge kunnat gissa, och jag hoppas, att ni vill lyckönska Hilda och mig.

— Ja, det skall jag göra, om giftermål kan vara något att lyckönska till, svarade Olga på sitt mest avkande sätt. För resten visste jag inte, att ni hade råd att underhålla en hustru, men ni känner väl bäst själf era affärer.

— Ja, det var ett mycket klokt tillägg, sade Harold, det tror jag, att jag gör.

— Ni öfverraskar mig barn, inföll fru Marshall, jag trodde inte, att Olga visste af er förlofning än.

— Åh, Olga är så skarpsinnig, mamma, så det är omöjligt att hålla något hemligt för henne, utbrast Hilda, hon kom in i mitt rum i går kväll för att tala om för mig, att hon upptäckt. Gjorde du inte det, Olga?

— Ja, Hilda har nyss berättat mig om den lilla visiten, sade Harold lugnt och såg skarpt på den äldre system.

Olga vände bort huvudet och låtsades söka efter en silkesdocka på golvet, och Harold riktade mera direkt sin uppmärksamhet på fru Marshall. Under det han talade om likgiltiga saker, sökte han få en inblick i hennes hästotstånd. Det var icke det ringaste fel med hennes hjärna eller tankeverksamhet, det märkte han genast, men hon var ytterst nervös och förde troligen ett alldeles för instängt och ensamt lif. Efter en liten stund tog han afsked och återvände ofördröjligen hem.

Klockan var nu öfver elfva, men trots den sena timmen gick inte Harold till hvila, förrän han besökt sin patient, och hans första fråga gällde Edward.

Husjungfrun öppnade för honom och underrättade honom, att allt stod rätt till. Både hr Marshall och Smith hade legat länge, och de hade inte hört det minsta oroande ifrån dem.

Harold tänkte emellertid ett ljus och gick upp till de rum, som användes för Edwards räkning. Allting var lugnt därinne. I första rumet låg Smith på ryggen och snarkade med vidöppen mun. (Forts.)